

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/133/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1125202054
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1125202054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného BSc. L. rer. soc. oec. T. W., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, o odvolaniach prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 30. septembra 2025, sp. zn. 27Tk/1/2025, na verejnom zasadnutí konanom 29. januára 2026 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

Q. T. W., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom P., C., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Bratislava od 25.02.2025,

ukladá

podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 5 druhá veta Trestného zákona v spojení s § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I z 30. septembra 2025, sp. zn. 27Tk/1/2025, bol obžalovaný Q.. L.. D.. T. W. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 25.02.2025 v presne nezistenom čase do 02:09 hod. v Bratislave na L. ul. č. XXXX/XX, v spálni rodinného domu, nožom s čiernou rukoväťou a oceľovou čepeľou s dĺžkou čepele 12,5 cm, prípadne aj iným predmetom, vedome spôsobil svojej manželke poškodenej T. W. 19 bodno-rezných rán a 7 rezných rán, na hlave, krku, hrudníku, chrbte a oboch horných a dolných končatinách, a to - bodno-reznú ranu na pravej bočnej ploche nosa prechádzajúcu do nosovej dutiny vpravo, dve bodno-rezné rany pred pravou ušnicou prechádzajúce do podkožia a svaloviny bez porušenia hlbších štruktúr, bodno-reznú ranu v dolnej časti ušnice pri vonkajšom zvukovode prechádzajúcu do podkožia a svaloviny bez porušenia hlbších štruktúr, bodno-reznú ranu v oblasti uhla sánky vpravo prechádzajúcu do podkožia a povrchových svalových skupín, bodno-reznú ranu na bočnej ploche ľavého líca povrchového charakteru,

rozsiahlejšiu bodno-reznú ranu v oblasti sánky vpravo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, svalové skupiny krku a končiacu s krvným výronom v mäkkých tkanivách, drobnú povrchovú bodnú ranu v pravej temennej oblasti, rozsiahlejšiu reznú ranu vo vlasatej časti hlavy v temenno-záhlavnej oblasti s povrchovým poškodením vonkajšej kompaktnéj vrstvy kosti v mieste rany v temenno-záhlavnej oblasti charakteru drobného zárezu a opuchom mozgu, bodno-reznú ranu na pravej polovici krku v hornej polovici prechádzajúcu cez kožu, podkožie a svalové skupiny krku s povrchovým porušením pravej vonkajšej krčnej žily s krvácaním do okolia, drobnú povrchovú ranu pod pravou kľúčnou kosťou na hrudníku pokračujúcu cez kožu do podkožia, nepravidelnú ranu približne trojuholníkového tvaru v oblasti hrdlovej jamky v strede prechodu krku a hrudníka pokračujúcu cez kožu, podkožie, nástennú pohrudnicu do pravej pohrudnicovej dutiny, smerom ku hornému laloku pravých pľúc s jeho priebodom a vytvorením kanálu v tkanive pľúc s dĺžkou 7 cm s krvnými výronmi v tkanive pľúc a krvácaním do pravej pohrudnicovej dutiny, dve vedľa seba ležiace bodno-rezné rany na hrudníku pod ľavou kľúčnou kosťou, z ktorých vonkajšia pokračuje cez kožu a podkožie a končí hlbšie vo svaloch hrudníka vľavo bez prieniku cez hrudnú stenu a vnútorná v povrchových svaloch hrudníka, bodno-reznú ranu prednej plochy ľavého ramena pokračujúcu cez kožu a podkožie a končiacu vo svaloch ramena, drobnú bodnú ranu na vnútornej ploche ľavého ramena v hornej tretine povrchového charakteru, dve povrchové rany na vonkajšej bočnej ploche ľavého ramena, dve odreniny v oblasti ľavého lakťa, povrchovú ranu na palci ľavej ruky a v oblasti medzi palcom a ukazovákom ľavej ruky, reznú ranu na vonkajšej bočnej ploche stredného článku malíčku pravej ruky, povrchovú drobnú ranu na pravom kolene, rozsiahlejšiu reznú ranu na pravom kolene v strede, menšiu ranu pod pravým kolenom mierne z vonkajšej strany, drobnú odreninu na prednej ploche pravého predkolenia z vonkajšej strany, bodno-reznú ranu hornej tretiny chrbta vpravo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, 2. medzirebrový priestor do pravej pohrudnicovej dutiny a končiacu nábodom pravých pľúc, bodno-reznú ranu hornej polovice chrbta vľavo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, 5. medzirebrový priestor do ľavej pohrudnicovej dutiny pokračujúcu priebodom hornej časti dolného laloka ľavých pľúc a končiacu v oblasti zostupnej časti hrudnej srdcovnice kompletným nárazom steny s krvácaním do ľavej pohrudnicovej dutiny, čo vykonal z dôvodu jeho podozrenia o manželkinej nevere, čím svojej manželke poškodenej T. W., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. ulica č. XXXX/XX, Q. vedome spôsobil úrazovo - krvácajúci šok po bodných poraneniach hlavy, krku, hrudníka a chrbta s krvácaním navonok a do oboch pohrudnicových dutín, pričom spôsobené zranenia viedli k smrti poškodenej T. W. a týchto následkov svojho konania si musel byť v uvedenom čase vedomý.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia

Proti tomuto rozsudku podali odvolania obžalovaný Q.. L.. D. a prokurátor v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, ako osoby oprávnené podľa § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku. Odvolanie tak prokurátora, ako aj obžalovaného smerovalo výlučne do výroku o treste, resp. u prokurátora aj ohľadom absencie výroku o ochrannom opatrení.

Obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania uviedol, že odvolane podal vo svoj prospech a žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku mu uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, príp. mu mimoriadne znížil trest. Navrhol, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Hlavné pojednávanie bolo sprevádzané viacerými procesnými pochybeniami, kedy súd po prijatí jeho vyhlásenia o vine, vykonal rozsiahle dokazovanie nielen do trestu, ale aj do skutku, najmä jeho výsluchom, výsluchmi svedkov, listinnými dôkazmi týkajúcimi sa poškodenej, avšak znalecké posudky oboznámil len okrajovo. Taktiež bolo procesným pochybením súdu, keď súd vylúčil verejnosť - jeho rodičov pred výsluchom obžalovaného. Týmito podstatnými procesnými chybami konania boli porušené ustanovenia o práve na obhajobu. Súd v odsudzujúcom výroku rozsudku vôbec neuviedol, ktoré poľahčujúce okolnosti použil, ktoré ustanovenia Trestného zákona zohľadnil pri výške trestu a neuviedol ani prirážajúcu okolnosť, na ktorú sa v odôvodnení rozsudku odvoláva. Taktiež sa súd nedostatočne, takmer vôbec, nevysporiadal s rozsiahlym znaleckým posudkom č. 47/2025 od RNDr.

Mgr. Dušana Kešického, PhD. a následne so znaleckým posudkom MUDr. Denisy Meszárosovej a MUDr. Ivana Andrého, PhD. Z týchto znaleckých posudkov vyplýva, že jeho opätovné zaradenie do spoločnosti je pravdepodobné, hodnotia vysoko pozitívne jeho schopnosť resocializácie a jeho konanie popísali ako konanie v afekte. S poukazom na citované state znaleckého posudku znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. obžalovaný zdôrazňoval, že v jeho prípade nešlo o vykalkulovanú krutosť tak, ako sa to snaží uviesť súd v odôvodnení rozsudku, ale išlo „o vyčítanie v hneve“, ako to uviedol znalec na str. 20 znaleckého posudku. Z tohto vyjadrenia znalca tiež vyplýva, že čin spáchal v silnom citovom rozrušení, čím je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. a) Trestného zákona. Podľa znalca ide s vysokou pravdepodobnosťou o „konanie v afekte“ s cieľom zbaviť sa neznesiteľného napätia, z čoho jednoznačne vyplýva poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, že čin spáchal pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov a rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Čo sa týka resocializácie, znalec uviedol, že výsledkom je konštatovanie resocializačnej prognózy, kde je možná úspešná resocializácia i pri kratšej trestnej sadzbe. Pri ukladaní trestu treba zohľadniť i negatívny vplyv účinku trestu v zmysle inštitucionalizmu a nežiadúcej integrácie do kriminálneho prostredia vo výkone trestu. Súd však toto vyjadrenie a jednoznačné odporúčanie znalca vôbec nezohľadnil a ani ho v rozsudku nespomenul, ani okrajovo. Znalec tiež v záveroch znaleckého posudku jednoznačne uviedol, že prognóza jeho vývoja je vysoko pozitívna. S poukazom na citované state znaleckého posudku psychiatrov obžalovaný uviedol, že z nich vyplývajú závery, že konal v silnom citovom rozrušení, konal vo vzťahu k manželke podriadené, a že čin spáchal pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov a rodinných pomerov. Z oboch znaleckých posudkov jednoznačne vyplýva, že bol vo vzťahu k manželke podriadený a snažil sa vyhovieť všetkým jej požiadavkám, bol na nej závislý, čo veľmi dobre vedela. Zistenie nevery, tehotenstvo s iným mužom, kedy ho žiadala, aby jej vybavil potrat, hoci v tom čase nevedel, že dieťa nie je jeho, ho emočne zraňovali a hoci prosil manželku, aby vec riešili, toto odmietla. Týmto je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. e) Trestného zákona, že konal v podriadenosti. Súd pri ukladaní trestu vôbec nezohľadnil ani jeden z týchto znaleckých posudkov, neriadil sa ich zisteniami a v napadnutom rozsudku sú znalecké posudky uvedené len veľmi stroho. Súd sa vôbec nevysporiadal s názorom znalcov, že konal v afekte, že jeho správanie bolo dezorganizované a že nejde o plánované a úmyselné konanie. I napriek tomu, že znalec Kešický navrhoval vzhľadom na jeho osobnosť, okolnosti spáchania skutku, trest s kratšou trestnou sadzbou a upozornil súd na negatíva trestu odňatia slobody, s týmto sa súd vôbec nezaoberal, žiadnym spôsobom nevyhodnotil tieto zistenia znalca a ani ich neuviedol do odôvodnenia rozsudku. Vo výroku rozsudku nie sú uvedené žiadne poľahčujúce okolnosti, hoci viedol pred spáchaním trestného činu riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona], pričínil sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu [§ 36 písm. k) Trestného zákona], priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval [§ 36 písm. l) Trestného zákona], sám oznámil trestný čin príslušným orgánom [§ 36 písm. m) Trestného zákona] a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom [§ 36 písm. n) Trestného zákona]. Snažil sa odstrániť škodlivý následok svojho činu a preto predal byt a uhradil celý úver vo výške 180.000,- eur. Taktiež obom deťom nahradil škodu v celej výške, ako požadovali, t. j. každému po 70.000,- eur, čo nie je bežná, ani zanedbateľná suma. Manželkinej matke, jeho svokre, zaplatil škodu, akú si vyčíslila, vo výške 40.000,- eur. Snažil sa uhradiť všetky dlhy, aby deti nemali žiadne starosti, keďže si plne uvedomuje, že im zobral matku, čo ho nesmierne mrzí a chcel by to všetko napraviť. Plne si uvedomuje svoj neospravedliteľný čin a preberá zaň plnú zodpovednosť. Preto sa ku skutku v celom rozsahu priznal ešte v prípravnom konaní a následne na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný. Nedokáže zmeniť to, čo urobil, ale celým postojom aj konaním po čine preukázal, že nemal žiadny úmysel manželke ublížiť, konal v afekte, v návale emócií, konal nekontrolovane, čoho dôkazom sú i chaotické a neplánované zranenia manželky. Nekonal vypočítavo, ani úmyselne, čo konštatovali i psychiatri. Jeho cieľom ani motívom nebolo ublížiť manželke ani deťom. Dostal sa do stavu, vďaka jej postojom, neverám a vyjadreniu, že on už nikdy nebude mať rodinu, keďže na jej žiadosť podstúpil vazektómiu, kedy sa v ňom nahromadili negatívne emócie a jeho reakcia bola prchká a prudká a nedokázal ju regulovať. Rovnako sa vyjadril i znalec Kešický na str. 21 - 22 znaleckého posudku. Ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, sa v celom rozsahu priznal ešte v prípravnom konaní a úprimne svoje konanie oľutoval. Sám oznámil vec na polícii a súčasne volal i sanitku. Na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Uhradil celú škodu tak, ako to jeho deti a svokra požadovali. Navyše zaplatil všetky pôžičky a úvery, ktoré s manželkou mali, aby deti neboli nijako zaťažené dlhmi. V minulosti nebol nikdy súdne trestaný, nedopustil sa žiadneho priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, nebol nikdy agresívny, násilnícky ani vulgárny. V práci zastával pozíciu krízového manažéra, kde riešil rôzne problematické projekty a zamestnávateľ bol s jeho prácou spokojný, nakoľko vždy pracoval rýchlo, vecne a spoľahlivo. S manželkou mali pekný vzťah, manželku si veľmi vážil, nikdy sa s ňou nehádal, podporoval ju v práci, pri zvyšovaní kvalifikácie i

v záľubách. O deti sa riadne staral, vodieval ich do školy, na krúžky a trávil s nimi všetok voľný čas. Pre neho bola rodina vždy na prvom mieste, deti a manželka boli jeho svet a boli pre neho všetkým. Miloval a miluje stále svoju rodinu a preto mu je jeho konanie voči manželke nepochopiteľné. Veľmi ľutuje, čo vykonal a ak by sa dal vrátiť čas, tak by ho vrátil, lebo nikdy nemal v úmysle niekomu ublížiť. Nikdy manželke ani nevynadal, vulgárne sa k nej nesprával, fyzicky ani psychicky jej neublížoval, ale vždy robil, čo povedala, lebo chcel, aby bola spokojná a šťastná. Keď manželka chcela, aby išiel na vazektómiu, tak zákrok podstúpil, hoci chcel viac detí a mať veľkú rodinu. Súhlasil aj s tým a vybavil manželke potrat, hoci si dieťa veľmi prial, ale keďže manželka dieťa nechcela, tak opäť urobil, čo povedala. Až neskôr zistil, že dieťa nebolo jeho. Aj z výpovede svedkov, manželkinej matky a sestry vyplýva, že sa snažil manželke vo všetkom vyhovieť a vždy bol k nej i k ostatným členom rodiny milý, nápomocný a podporujúci. Z výpovede manželkinej spolupracovníčky vyplýva, že manželka v poslednej dobe o ňom hovorila ako o spolubývajúcim, ktorý sa jej stará o deti a že jej taký život vyhovuje. Táto svedkyňa vedela aj o nevere jeho manželky. Nevie, ako mohol spáchať tak ohavný čin, skutok si vôbec nepamätá, konal v skrute, afekte a nevedel svoje konanie v tom čase ani ovládať. Keď sa mu vyjasnilo a zistil, čoho sa dopustil, zostal v šoku, nechcel žiť a potreboval lieky na upokojenie. Zničil všetkým život, nielen svojej manželke, ale aj deťom, jeho rodičom a celej rodine. Veľmi sa za svoje konanie hanbí a žela si, aby sa to nikdy nestalo, aby jeho rodina bola zase šťastná a spokojná. Neustále rozmyšľa nad tým, že mal odísť, mal sa dať rozviešť, mal všetko riešiť úplne inak a nie zničiť život milovanej osobe. Navyše zobral deťom matku, čo si nikdy neodpustí. Báľ sa, že rozvodom príde o deti a o deti prišiel práve týmto svojim činom. Veľmi prosí a dúfa, že mu deti niekedy odpustia, že ich bude môcť niekedy vidieť a povedať im do očí, že ich ľubi a že nikdy nechcel, aby boli nešťastné, nechcel im pokaziť život, ani nechcel, aby sa trápili a že ho to všetko nesmierne mrzí a neskutočne svoje konanie ľutuje. Vie, že spáchal strašný čin, ktorý sa nedá ničím ospravedlniť a za svoje konanie prevzal plnú zodpovednosť a preto zavolaľ sám políciu i záchranku, avšak trest, ktorý mu bol uložený, sa mu zdá neprímeraný, vzhľadom na všetky poľahčujúce okolnosti, hoci súd nevidel ani jednu poľahčujúcu okolnosť, ktorú by uviedol do výroku rozsudku. Trest vo výmere 20 rokov vôbec nezohľadňuje všetky poľahčujúce okolnosti a ani závery znalcov. Vie, že mu patrí trest za taký ohavný čin, aký spáchal, avšak uložený trest sa mu zdá neprímeraný a prísny, keďže doposiaľ viedol riadny život, nedopustil sa žiadneho trestného činu ani iného násilného konania. Na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a na všetky položené otázky odpovedal kladne. Súd jeho vyhlásenie prijal, čím napomáhal súdu v trestnom konaní a skrátil tak celé súdne konanie. Súd mu pri ukladaní trestu nezohľadnil túto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Nepriznaním tejto poľahčujúcej okolnosti súd porušil Trestný zákon a uložil mu neprímerane prísny trest. Vyhlásenie o vine súd nepretavil ani do mimoriadneho zníženia trestu a jeho návrhom, aby mu súd priznal túto poľahčujúcu okolnosť, sa riadne nezaoberal a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/75/2019, sp. zn. 23To/4/2023, sp. zn. 3To/65/2023 a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 4Tdo/63/2016. Súd sa však týmto vôbec neriadil, nezohľadnil znalecké posudky a uložil mu neprímerane prísny trest. Pri ukladaní trestu mu zohľadňoval tie skutočnosti, ktoré sú sami osebe znakom skutkovej podstaty vraždy a to je smrť blízkej osoby. Navyše súd nesprávne postupoval, ak prihliadol na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. g) Trestného zákona, že spáchal trestný čin na mieste požívajúcim podľa všeobecne záväzného právneho predpisu osobitnú ochranu, najmä v dome alebo byte iného. Čin spáchal v dome, ktorý stavali s manželkou počas trvania manželstva so spoločných peňazí a teda neskolaudovaný dom patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ohľadu na to, kto bol uvedený ako stavebník, pričom poukázal na § 143 Občianskeho zákonníka. Navyše ako manželia majú spoločný nájom a teda skutok nespáchal v dome iného, ale vo vlastnom dome. Týmto tiež súd porušil ustanovenie Trestného zákona. Čo sa týka zaradenia do ústavu na výkon trestu, súd použil § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, hoci vzhľadom na jeho osobu a stanovisko znalca ohľadom negatív výkonu trestu, ho súd mohol zaradiť podľa § 48 ods. 5 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym, alebo stredným stupňom stráženia, keďže nie je pre spoločnosť nebezpečný a ani nikdy nebol vo výkone trestu. Ak by súd vychádzal z vykonaného dokazovania, najmä zo znaleckých posudkov, ktoré poskytli odborný pohľad na jeho osobu, na okolnosti spáchania skutku, na jeho konanie, súd pri ukladaní trestu mohol aplikovať § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. Takýto postup odporučal aj znalec. Takto uložený trest by bol postačujúci aj na ochranu spoločnosti, jeho nápravu, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie, pričom dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu a zároveň takýto trest by postihol len obžalovaného a nie aj jeho rodinu. Znalci presne takýto postup odporúčali, avšak súd sa ich odborným názorom vôbec neriadil. Taktiež trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby spĺňa svoj výchovný účel a bol by uložený v súlade so zásadami pre ukládanie trestov v zmysle § 34 Trestného zákona. Vzhľadom na

uvedené skutočnosti požiadal odvolací súd, aby zohľadnil všetky poľahčujúce okolnosti, oboznámil sa so znaleckými posudkami psychológa i psychiatrov, ktorí jeho konanie kvalifikovali ako konanie v afekte bez úmyselného konania, ktorí vidia možnosť jeho resocializácie i pri kratšom treste a uložil mu trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, prípadne mu mimoriadne znížil trest a zaradil ho do ústavu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia.

Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil aj prostredníctvom svojho obhajcu, kedy uviedol, že žiadnym spôsobom nebagatelizuje konanie a ani následok obžalovaného. Obžalovaný má kritický postoj k prejednávánemu skutku od samého začiatku trestného konania. Svoje konanie ľutuje od samého momentu uvedenia si spôsobeného následku. Jeho postoj je nemenný a nevychádza zo sebaľútosti. Pred spáchaním skutku viedol jednoduchý život, kde pre neho bola dôležitá práca, rodina, vzdelanie a úprimnosť. Uvedomuje si, že slová majú váhu a činy majú následky. Chápe dôležitosť objektu chráneného skutkovou podstatou trestného činu vraždy - ľudského života. Taktiež neopomína zložitú justičnú prácu, snahu objasniť trestnú činnosť a s tým spojený spoločenský tlak. Uvedené však nemôže byť na úkor spravodlivosti a primeranosti trestu. Má za to, že sa senát neriadil § 2 ods. 7, ods. 12 Trestného poriadku a po vykonanom dokazovaní vo vzťahu k trestu dospel k nesprávnym záverom. Konanie pred prvostupňovým súdom neprebehlo zákonným spôsobom, Obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Predseda senátu umožnil prokurátorovi vykonať výsluch obžalovaného v rozpore s § 258 ods. 1 Trestného poriadku. Predseda senátu po tom, čo zistil, že sa v pojednávacej miestnosti okrem osôb mediálneho prostredia nachádzajú aj obaja rodičia obžalovaného, týchto na čas výsluchu obžalovaného požiadal, aby opustili pojednávaciu miestnosť. Tento postup nemá oporu v § 261 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko obhajca a ani prokurátor nenavrhol predvolať a ani vypočuť rodičov obžalovaného. Má za to, že prvostupňový súd porušil obligatórnu povinnosť súdu prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Uvedená povinnosť vychádza z § 38 ods. 2 Trestného zákona, keď vo výrokovej časti absentuje presná citácia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Obžalovaný považuje za potrebné uviesť, že prvostupňový súd nesprávne uviedol trvalý pobyt obžalovaného. Súd nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. a) Trestného zákona, teda že obžalovaný spáchal trestný čin v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení. Z právnej kvalifikácie skutku vyplýva, že sa obžalovaný dopustil skutku na osobe blízkej - manželke. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa obžalovaný snažil vytvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo a snažil sa zabezpečovať riadnu výchovu detí. Túto snahu je možné hodnotiť pozitívne nielen po materiálnej stránke, ale aj po stránke emocionálnej, ktorú naplno venoval svojej manželke a svojim milovaným deťom. Je toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne posúdil citové rozrušenie obžalovaného, keď pripúšťa z partnerského rozhovoru takúto možnosť, ako aj konštatuje jeho veľkú citovú naviazanosť na nebohú poškodenú. Z vykonaného dokazovania, najmä výsluchu poškodenej N., a sestry poškodenej I. N. vyplýva, že obžalovaný poškodenú zbožňoval, nikdy na ňu nezvýšil hlas, vo všetkom jej bol nápomocný. Z výpovede svedkyne A. vyplýva, že z počiatku poškodená hovorila o svojom manželovi ako o múdrom, sčítanom a šikovnom mužovi, ktorý vedel poradiť, avšak z odstupom času o ňom hovorila ako o spolubývajúcom. Z toho je zrejmé, že pokiaľ nastala takáto zmena, ku ktorej pristúpila aj nevera zo strany poškodenej, je nepochybné, že to vyvolá v druhom partnerovi veľké citové rozrušenie. Ospravedlniteľnosť takéhoto rozrušenia sa nedá zmerať. Nevera jedného z partnerov vyvoláva u väčšiny ľudí, ktorých sa dotýka, veľmi silné emócie. Sú jedinci, ktorí sa v dôsledku opakovaných nevier zo strany partnerov vedú s takouto skutočnosťou vyrovnávať pomerne rýchlo a bez tragických následkov. Citová vybavenosť obžalovaného sa vyznačuje kolísavosťou v záťaži vyplývajúcej z interpersonálnych interakcií s blízkymi osobami, čo zodpovedá úvahe o nižšej osobnostnej zrelosti (bod č. 6 znaleckého posudku č. 47/2025 z odboru psychológia). Znalec na str. 20 posudku konštatuje, že je viac pravdepodobné "vyčíňanie v hneve". Z psychologického hľadiska je hnev základná, spontánna emócia, ktorá je univerzálna pre všetkých ľudí. Je to prirodzená a adaptívna reakcia na hrozbu, nespravodlivosť, frustráciu alebo pocit, že boli porušené hranice, potreby, alebo hodnoty. Podľa znalca je pravdepodobné, že motívom nie je snaha o „odstránenie frustrujúcej prekážky v podobe poškodenej, ako zdroja vlastného „dyskomfortu“, ale neadaptívna snaha o odstránenie vlastného (subj. neznesiteľného) stavu silných negatívnych emócií so smerovaním agresie voči manželke, ako spôsobu vybitia takého napätia. Teda ide podľa znalca s vysokou pravdepodobnosťou o „konflikt v afekte“ s cieľom zbaviť sa neznesiteľného napätia. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. e) Trestného zákona úzko nadväzuje na vyššie uvedenú argumentáciu a poukázal na str. 20 znaleckého posudku ohľadom vzťahových špecifikácií. Z vysvetlivky k § 36 písm. e) Trestného zákona (Samaš, Stiffel, Toman) vyplýva, že tlak vyplývajúci zo stavu odkázanosti alebo podriadenosti môže negatívne ovplyvniť páchatelovo slobodné

rozhodovanie. Odkázanosť môže vyplývať najmä z rodinných vzťahov, citových vzťahov a pod. Mal by však byť daný určitý stupeň závažnosti takéhoto vzťahu, aby sa mohla reálne prejavíť vôľa dominantnej osoby na páchatel'a. Z vyššie uvedenej citácie ako aj z okolností, ktoré vyplynuli z dokazovania, je zrejma takáto skutočnosť. Prvostupňový súd obžalovanému nepriznal ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona. Z vysvetlivky k uvedenému ustanoveniu vyplýva, že vplyv tiesnivých osobných alebo rodinných pomerov sa prejaví napríklad vo vážnej chorobe páchatel'a, alebo niektorého z jeho rodinných príslušníkov, pri rozvrate rodinného alebo manželského života a pod. Uvedené tiesnivé osobné a rodinné pomery budú páchatel'ovi poľahčovať len v prípade, ak si ich nespôsobil sám. Z dokazovania vyplýva, že rozvrat manželského života obžalovaný nezapríčinil. V tomto smere súd nedostatočne venoval pozornosť znaleckému posudku z odboru psychológia č. 47/2025. Znalecký posudok bol ako dôkaz vykonaný v konaní pred súdom a je potrebné na neho prihliadať komplexne, nie len v rovine záverov. S poukazom na vyššie uvedené závery psychodiagnostického vyšetrenia, ako aj na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, nevyplýva, že by si obžalovaný sám spôsobil tiesnivé osobné, resp. rodinné pomery. Obžalovaný viedol riadny život občana, syna, manžela, otca. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva konanie, ktorým by sa sám pričínil o rozvrat manželstva a rodiny, pričom poukázal na príslušnú časť uvedeného znaleckého posudku. Prvostupňový súd pri ukladaní trestu vôbec nezohľadnil ani jeden z týchto znaleckých posudkov, neriadil sa ich zisteniami a v napadnutom rozsudku sú znalecké posudky uvedené len veľmi okrajovo. Prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s názorom znalcov, že obžalovaný konal v afekte, že správanie obžalovaného bolo dezorganizované a že nejde o plánované a úmyselné konanie. Napriek konštatovaniu znalca RNDr. Kešického, ktorý vzhľadom na osobnosť obžalovaného, okolnosti spáchania skutku, uvádzal trest s kratšou trestnou sadzbou a upozornil súd na negatíva trestu odňatia slobody, s týmto konštatovaním sa súd vôbec nezaoberal, žiadnym spôsobom nevyhodnotil tieto zistenia znalca a ani ich neuviedol do odôvodnenia rozsudku. Prvostupňový súd obžalovanému priznal priťažujúcu okolnosť" v zmysle § 37 písm. g) Trestného zákona, keď uvádza, že sa dopustil konania v obydlí nebohej. Súd opomenul skutočnosť, že obžalovaný v obydlí žil dlhodobo s manželkou a deťmi. Skutok obžalovaný nespáchal v obydlí "inéno" - cudzej osoby. V predmetnej nehnuteľnosti obžalovaný žil, nebol v nájme ani podnájme. Obžalovaný nebol odlúčený. V tejto súvislosti súd opiera svoju argumentáciu o uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2022, sp. zn. 4To/34/2023, avšak toto rozhodnutie je nevyhľadateľné - neexistuje. Obžalovaný sa vynasnažil odstrániť škodlivý následok svojho činu a preto predal byt, aby uhradil celý úver vo výške 180.000,- eur, taktiež uhradil obom deťom náhradu škody - nemajetkovú ujmu v celej výške, ako požadovali, t. j. každému po 70.000,- eur, ešte pred hlavným pojednávaním a uhradil škodu poškodenej vo výške 40.000,- eur. Prvostupňový súd toto konanie obžalovaného zohľadnil priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, avšak nepremietol do uloženého trestu. V celom súhrne uvedených skutočností boli splnené podmienky na použitie ustanovení o mimoriadnom znížení trestu. Ohľadom prihliadnutia na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/4/2023 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. marca 2017, sp. zn. 2To/131/2016. Vzhľadom k zásadám ukladania trestov (najmä § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona) účel trestu bude pre obžalovaného naplnený uložením kratšieho trestu odňatia slobodu. V aplikačnej praxi súdov okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy obvineného. Za pomery obvineného možno zase považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností. Tieto okolnosti súd v danom prípade dostatočne neskúmal a § 39 ods. 1 Trestného zákona neaplikoval. Podľa rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť ich dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či ich dôveru v súdnu moc ako celok (PL. ÚS 106/2011). Ústavný súd vo svojej činnosti podotýka, že u páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že resocializácia u obžalovaného je vysoko pozitívna, pričom neboli navrhnuté žiadne ochranné opatrenia. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky

v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musí byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam konkrétneho prípadu. V prejednávanej veci tomu tak nie je a odôvodnenie pôsobí v napadnutých častiach arbitrárne a nepreskúmateľne. Vzhľadom na uvedené požiadal odvolací súd, aby dôsledne zvážil dôvody odvolania a sám uložil trest za použitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu aj s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, nakoľko má za to, že aj vzhľadom na prevažujúci počet poľahčujúcich okolností, okolností prípadu, predošlý riadny život obžalovaného, jeho postoj k prejednávanej veci, bol prvostupňovým súdom uložený neprimerane prísny trest. V prípade, že odvolací súd dospeje k záveru, že je potrebné vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie, navrhol uložiť pokyn súdu prvého stupňa opätovne zvážiť všetky okolnosti rozhodujúce pre uloženie trestu obžalovanému (s prihliadnutím najmä na jeho osobu, charakter súdnej trestnej činnosti ako aj okolností prípadu) a tomuto nanovo aj v zmysle všeobecných zásad pre ukladanie trestu uložiť zákonný a spravodlivý trest pod spodnú hranicu tak, aby bol splnený účel trestu.

Prokurátor v dôvodoch odvolania podaného v neprospech obžalovaného uviedol, že s napadnutým rozhodnutím súdu a jeho odôvodnením vo vzťahu k výroku o treste v spojení s absenciou výroku o ochrannom opatrení nie je možné súhlasiť a považuje ho za rozporný s § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 145 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. k), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, v spojení s § 35 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona s poukazom na § 76 ods. 1 Trestného zákona. Prokurátor navrhol na hlavnom pojednávaní uložiť obžalovanému za spáchanie žalovaného trestného činu podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, s jeho zaradením na výkon tohto trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a zároveň mu navrhol podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložiť ochranný dohľad vo výmere 3 rokov, za súčasného uloženia povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona. Takéto uloženie trestu považoval dozorový prokurátor za napĺňajúce účel generálnej a individuálnej prevencie u konkrétneho obžalovaného v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, avšak len v spojení s navrhovaným uložením ochranného dohľadu v zmysle § 35 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona, bez uloženia ktorého by výšku uloženého trestu za primeranú nepovažoval. S poukazom na § 34 ods. 1 Trestného zákona zdôraznil, že individuálny účel ukladaného trestu by mal zabezpečiť, aby sa obžalovaný v prípade vzniku ďalšej vyhrotenej situácie, s ktorými sa každý človek v bežnom živote pravidelne stretáva, nedopustil ďalšieho úmyselného zmarenia života iného, a tohto prevychoval takým spôsobom, aby sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopúšťal. Generálnym účelom ukladaného trestu je odradiť potenciálnych páchatel'ov vražd od ich spáchania ukladaním dostatočne prísnych trestov za ich spáchanie, a zároveň morálne odsúdiť túto formu najzávažnejšej trestnej činnosti spoločnosťou. S poukazom na § 34 ods. 4 Trestného zákona zdôraznil, že žalovaný skutok bol spáchaný zo strany obžalovaného tým, že spôsobil svojej manželke za použitia noža 26 bodných a rezných rán, vrátanie obranných zranení, čím jej úmyselne spôsobil smrť, a motívom tohto jeho konania bolo jeho podozrenie o manželkinej nevere, pričom k tomuto skutku sa uchýlil v priestore, v ktorom sa mala poškodená cítiť bezpečne z dôvodu, že išlo o jej domov, čím úmyselne zmaril život svojej manželky, a zároveň matky dvoch maloletých detí. Uvedeného konania sa obžalovaný nedopustil v bezprostrednom afekte po zistení podozrenia o nevere svojej manželky z dôvodu, že o ňom mal mať vedomosť minimálne pol roka, svoju traumu z tohto zistenia napriek svojmu intelektu neriešil v súčinnosti s odborníkmi, ale túto v sebe dusil až do dňa spáchania žalovaného skutku. Od svojej manželky nebol obžalovaný ekonomicky závislý z dôvodu svojej ekonomickej samostatnosti, na základe čoho preňho nebolo problematické riešenie zistenej nevery odlúčením sa od manželky. Takýto spôsob spáchania žalovaného skutku možno považovať za mimoriadne brutálny útok na najdôležitejší záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je záujem na ochrane života človeka, v danom prípade človeka blízkeho, ktorého motiváciou bola žiarlivosť. Zároveň však bolo potrebné pri ukladaní trestu prihliadnuť aj k tomu, že obžalovaný viedol pred spáchaním žalovaného skutku riadny život, čím bola uňho naplnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a priznal sa k spáchaniu žalovaného skutku, čím bola uňho naplnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. V uvedenej veci má však za to, že u obžalovaného nebola naplnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, ako to bolo konštatované v napadnutom rozsudku, s poukazom na to, že k náhrade škody poškodeným nedošlo zo strany obžalovaného dobrovoľne, ale až pod tlakom jeho trestného stíhania v čase po podaní obžaloby, teda v snahe znížiť výšku predpokladaného trestu, pričom mu nič nebránilo už v úvode prípravného konania túto škodu uhradiť aspoň čiastočne, a to aj s poukazom na to, že o okruhu poškodených

musel mať vedomosť, a to bez ohľadu na to, že poškodení si ju uplatnili až v závere prípravného konania. Zároveň má za to, že u obžalovaného nebola naplnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. m) Trestného zákona, ako to bolo konštatované v napadnutom rozsudku, s poukazom na to, že obžalovaný síce oznámil na tiesňovej linke číslo 158 smrť svojej manželky, avšak neoznámil to, že by ju bol zavraždil, čo neoznámil ani členom zakročujúcej hliadky Policajného zboru na mieste činu (s poukazom na výpovede sv. U. S. a L. V. M.), ani vyšetrovateľovi Policajného zboru pri svojom zadržaní, a ani následne pri svojom prvotnom výsluchu v procesnom postavení obvineného dňa 26. februára 2025, kedy využil právo k veci nevypovedať, čo nemožno považovať za oznámenie trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní orgánom činným v trestnom konaní. Tiež bolo potrebné zohľadniť u obžalovaného priaznivú prognózu jeho prevýchovy v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ako aj to, že od spáchania skutku do dňa jeho neprávoplatného odsúdenia uplynula krátka doba. Súhrn všetkých týchto skutočností neodôvodňoval u obžalovaného, ako to konštatoval aj súd v napadnutom rozsudku, ukladanie trestu za použitia § 39 Trestného zákona, ale ukladanie trestu v trestnej sadzbe stanovenej § 145 ods. 2 Trestného zákona, teda trestu odňatia slobody v rozpätí od 20 rokov do 25 rokov, pričom v zmysle zabezpečeného znaleckého skúmania neprichádzalo u obžalovaného do úvahy ukladanie trestu odňatia slobody na doživotie. V kontexte uvedených skutočností má za to, že u obžalovaného by uloženie trestu na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, spĺňalo podmienky ukladania trestu podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona len v prípade súbežného uloženia ochranného dohľadu obžalovanému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona na dobu 3 rokov, za súčasného uloženia vyššie uvedenej povinnosti, a to s poukazom na to, že ich účel sa v danej veci prelína a dopĺňa, pričom ani s poukazom na závery znaleckého posudku z odboru psychológie nemožno vylúčiť, že v prípade prepustenia obžalovaného na slobodu po vykonaní uloženého trestu odňatia slobody tento v prípade opätovného riešenia preňho hraničnej psychickej záťaže nezareaguje skratovo, ako tomu bolo pri spáchaní žalovaného skutku, k čomu má podľa tohto znaleckého posudku sklony, navyše v spojení s mimoriadne vysokou psychickou záťažou tesne po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, čomu by mohlo účinne zabrániť práve uloženie daného ochranného dohľadu. Vo vzťahu k § 35 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona zdôraznil, že pri ukladaní ochranných opatrení sa primárne prihliada na ochranu spoločnosti, sledujúc najmä prevenciu pred páchaním trestnej činnosti, za ktorú možno v danej veci v spojení s uložením trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v danom prípade vo výške 20 rokov, považovať súbežné uloženie takéhoto ochranného opatrenia, ktoré by obžalovanému zabránilo v spáchaní ďalšieho trestného činu vzhľadom na jeho osobnostnú predispozíciu zistenú znaleckým skúmaním, ako to už bolo uvedené vyššie. Vo vzťahu k § 76 ods. 1 Trestného zákona zdôraznil, že v uvedenej veci je vedené trestné stíhanie voči obžalovanému za spáchanie úmyselného obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a to voči obžalovanému, ktorý v zmysle znaleckého dokazovania vo vypätých stresových situáciách má sklony reagovať skratovo, čoho dôkazom bolo aj spáchanie žalovaného skutku, čo v súhrne vyvoláva pochybnosť o tom, či obžalovaný bezprostredne po skončení výkonu trestu je schopný viesť riadny život, pričom uloženie ochranného dohľadu by uňho malo zvýšiť šancu jeho resocializácie, a zabrániť mu v opätovnom spáchaní trestného činu, k čomu môže mať v zmysle daného znaleckého posudku v záťažovej situácii sklony. V prípade, ak by u obžalovaného nedošlo k uloženiu trestu odňatia slobody na 20 rokov za súčasného uloženia ochranného dohľadu po dobu 3 rokov, má za to, že by uloženie samotného trestu odňatia slobody na samotnej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby nespĺňalo účel trestu v danej veci, a bolo by rozporné s § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, a bolo by dôvodné uložiť za stíhaný skutok obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody, a to trest odňatia slobody minimálne na 20 rokov a 10 mesiacov. Vzhľadom na vyššie uvedené potom prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste, resp. absencii uloženia ochranného opatrenia, a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci rozsudkom sám tak, že buď obžalovanému uloží podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného zaradí na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia; zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uloží ochranný dohľad vo výmere 3 roky za súčasného uloženia povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona, alebo eventuálne obžalovanému uloží podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov a 10 mesiacov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného zaradí na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný písomne vyjadril tak, že sa pridrižiava odvolania a jeho písomného odôvodnenia, ktoré podal on i jeho obhajca. Má za to, že súd ani prokurátor nezohľadnili znalecké posudky, ktoré boli v konaní urobené. K jeho osobe, pohnútke, motívu, úmyslu, spôsobu konania a možnosti resocializácie sa vyjadrili až traja znalci - odborníci, ktorých názor súd ani prokurátor nezobrali do úvahy a vôbec sa so znaleckými posudkami nevysporiadali a nevyhodnotili ich vo vzťahu k všetkým dôkazom. Prokurátor uviedol, že „individuálny účel trestu by mal zabezpečiť, aby sa obžalovaný v prípade vzniku ďalšej vyhrotenej situácie, s ktorými sa každý človek v bežnom živote pravidelne stretáva, nedopustil ďalšieho úmyselného zmarenia života iného.“ Toto jeho vyjadrenie však nekorešponduje so znaleckými posudkami. Podľa znaleckého posudku RNDr. Mgr. Kešického PhD. znalec nenachádza sklon k ofenzívnej a inštrumentálnej agresii, možná recidíva je po odpykaní trestu odňatia slobody (pokiaľ bude uložený) málo pravdepodobná. I napriek tomuto stanovisku znalca prokurátor uvádza, že má obavu, že obžalovaný bude pokračovať v trestnej činnosti. Tieto jeho obavy však nevyplývajú z vykonaného dokazovania, čo podporil citovaním znaleckého posudku. Tvrdenie prokurátora, že „v zmysle znaleckého dokazovania vo vypätých stresových situáciách má sklony reagovať skratovo“ nevyplýva vôbec zo znaleckého dokazovania. Nekoná skratovo v bežných stresových situáciách, čo tiež podporil citovaním znaleckého posudku. V žiadnom prípade sa nesnaží zbaviť zodpovednosti, ale prosí odvolací súd, aby prihliadol na jeho osobu a osobnostné črty. Manželku a deti miloval a žil iba pre nich. Rodina, manželstvo, láska, vernosť, úcta a porozumenie sú základné hodnoty jeho života a rodina bola u neho vždy na prvom mieste. Manželke vždy vyhovel vo všetkom, čo chcela, lebo bola pre neho dôležitá a chcel, aby bola spokojná a šťastná. Podporoval ju, keď si zvyšovala kvalifikáciu, venovala sa záľubám a sebe. On sa v tom čase venoval ich deťom a vôbec mu neprekážalo, že manželka trávi čas mimo rodinu. Svoju prácu prispôbil rodine a čas trávil väčšinou s deťmi. Keď manželka chcela, aby podstúpil vazektómiu, tak to urobil, keď chcela ísť na potrat, tak jej ho vybavil, hoci ani s jedným vnútorne nesúhlasil. Časom sa dozvedel, že v čase vazektómie mu bola manželka neverná, žiaľ nie raz a nie s jedným mužom. I napriek nevere manželky nevedel od rodiny odísť, lebo mu na deťoch nesmierne záležalo. Mal obavu, že príde o deti. Manželka vedela, že ho jej správanie zraňuje a že je na nej závislý. Báł sa, že ak odíde z domu, deti neuvidí, lebo manželka vedela človeka odstrihnúť a viac sa s ním nebaviť tak, ako to vyplýva zo svedeckých výpovedí. Vo vzťahu bol vždy ten, ktorý bol submisívny a manželka svoju dominanciu využívala a vedela ním manipulovať. V jeho prípade sa napätie stále stupňovalo a keď mu manželka povedala, že už nikdy nebude mať žiadnu rodinu, tak sa v ňom všetko zlomilo. Nevie si spomenúť na priebeh skutku a veľmi ho ničí, že manželke ublížil, lebo nikdy nebol agresívny, útočný ani násilný a nechcel manželku zabiť. Jeho konanie ho samého šokovalo a nevie si ho vysvetliť. Veľmi svoje konanie ľutuje. Prokurátor konštatuje, že motívom konania bolo podozrenie o manželkinej nevere, on však o nevere vedel minimálne pol roka a tento motív nevyplýva z dokazovania, ani zo znaleckých posudkov. Jeho motiváciou nebola ani žiarlivosť, ako sa mylne domnieva prokurátor. Zo znaleckých posudkov nevyplýva motív uvádzaný prokurátorom. Pokiaľ prokurátor namieta poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. k) Trestného zákona, obžalovaný dodal, že v zákone sa neuvádza, kedy má páchatel uhradiť škodu, či pred, alebo po podaní obžaloby. Jeho snahou po skutku bolo, aby zabezpečil svoje deti po materiálnej stránke, lebo vie, že im veľmi ublížil. Snažil sa odstrániť škodlivé následky trestného konania a keďže by si veľmi prial, aby trestný čin nespáchal, aby manželka žila a aby boli zase rodina, čo sa nestane, urobil všetko preto, aby deti zabezpečil aspoň finančne. Život nie je možné oceniť v peniazoch a urobil by všetko, aby jeho deti mali späť svoju matku. Nesmierne sa za svoje konanie hanbí, ľutuje všetko, čo spravil a ľutuje, že deťom takto ublížil. Nikdy si neodpustí, že im zobral matku a že im spôsobil psychickú ujmu. Svoje deti veľmi ľúbi. Preto aj v dedičskom konaní po manželke odmietol dedičstvo a dal čestné prehlásenie, že hneď, ako bude novostavba rodinného domu, v ktorom sa odohral incident, skolaudovaná, svoju polovicu v nehnuteľnosti prevedie na deti, aby dom vlastnili každý v 1-ici, k čomu doložil uznesenie Mestského súdu Bratislava IV z 20. augusta 2025, sp. zn. 44D/146/2025, Dnot/21/2025, vyhlásenie o odmietnutí dedičstva a čestné prehlásenie. Navyše uhradil dňa 11. apríla 2025 úver vo výške 180.640,- eur, poplatil podľžnosti a pôžičky, aby dedičstvo pre deti bolo bez dlhov. Taktiež prostredníctvom svojich rodičov obe deti poistil - majú cestovné poistenie, poistenie pre prípad invalidity a kritických chorôb detí, výživné na deti pravidelne platí a nemá žiadne nedoplatky na výživnom, k čomu doložil potvrdenie o ukončení zmluvného vzťahu, potvrdenia o poistení a potvrdenie z ÚPSVaR. Nemajetkovú ujmu poškodenej uhradil hneď, ako sa dozvedel, že poškodená Mgr. T. N. zaslala návrh vyšetrovateľovi, kde žiadala škodu vo výške 40.000,- eur. Prostredníctvom svojich rodičov založil bežné a sporiace účty U. i C. a na ich účty zaslal sumu každému po 70.000,- eur tak, ako požadovali v návrhu. V tomto návrhu nebolo uvedené, že nemajetkovú ujmu má uhradiť na jeden účet a ani nebolo uvedené číslo účtu. Ide o vysokú sumu, ktorú nemal k dispozícii, ale pre deti by urobil všetko, preto predal byt, ktorý vlastnil pred uzavretím manželstva.

Nesnažil sa sumu znížiť, vyhábať sa jej zaplateniu, ani nijako nešpekuloval pri zaplatení tejto sumy. Právny zástupca poškodených následne žiadal, aby peniaze z účtov detí v celkovej sume 140.000,- eur zaslal na jeden účet, ktorý mu oznámil bez názvu účtu. Keďže chcel, aby boli deti zabezpečené, peniaze vo výške 140.000,- eur vybral z účtov, ktoré zriadil pre deti a poslal na účet, ktorý mu oznámil právny zástupca poškodených. Náhrada škody bola jeho deťom riadne a dobrovoľne uhradená, k čomu doložil potvrdenie o zrealizovaných platbách z 12. augusta 2025, potvrdenie o zaplatení 70.000,- eur pre U. a 70.000,- eur pre C. a potvrdenie o zrealizovanej platbe z 08. septembra 2025. Doklady zaslal na Krajskú prokuratúru v Bratislave a rovnako tieto doklady doložil do spisu i obhajca, avšak súd tieto doklady neoboznámil a nespomenul ich ani v rozsudku. Hoci sa snažil odstrániť následky svojho konania a uhradil všetky dlhy, zaplatil svokre i deťom nemajetkovú ujmu, prokurátor jeho konanie nepovažuje za poľahčujúcu okolnosť. Jednoznačne preukázal svojim konaním po čine, že mu na deťoch veľmi záleží a ich dobro je pre neho prvoradá, čoho dôkazom bolo i jeho čestné prehlásenie a vzdanie sa dedičstva. Súd vzhliadol jednu priťažujúcu okolnosť a to, že spáchal skutok v dome iného, čo však nevyplýva z vykonaného dokazovania, keďže v spise sa nachádza uznesenie Mestského súdu Bratislava IV z 20. augusta 2025, sp. zn. 44D/146/2025, Dnot/21/2025, na základe ktorého je vlastníkom predmetnej novostavby rodinného domu. Skutok sa teda nestal v dome iného, ale v dome, ktorý patril do BSM a teda nie je možné prihliadnuť na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. g) Trestného zákona. Svokre i švagrinej sa listom ospravedlnil a poďakoval sa im, že sa starajú o jeho deti. Veľmi si to váži. Nemajetkovú ujmu svojim deťom i svokre uhradil dobrovoľne hneď, ako si ju vyčíslili a mal peniaze k dispozícii bez toho, aby ho súd na túto škodu zaviazal, prípadne ho na jej úhradu niekto z orgánov činných v trestnom konaní vyzýval. Deťom platí výživné vo výške, ako požadujú, platí im poisťné, lebo ich veľmi ľúbi a záleží mu na nich. Škodu im uhradil nie preto, aby mal poľahčujúcu okolnosť, ale preto, že sú to jeho deti, o ktoré sa chce postarať, aby im nič nechýbalo a vie ich zabezpečiť teraz len materiálne. Hoci si želá byť znovu s deťmi, vidieť ich, starať sa o nich a vychovávať ich, uvedomuje si, že za to, čo urobil, si zaslúži trest. Nemôže súhlasiť s tvrdením prokurátora, že nebola naplnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. m) Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že oznámil trestný čin, zavolať na tiesňovú linku. V zákone sa nehovorí o tom, že musí hneď doznať vinu. Tohto ani nebol schopný, keďže po skutku bol v šoku, psychicky sa „zložil“ a bol mu podaný diazepam. Nebol psychicky schopný vypovedať. Taktiež nie je možné súhlasiť s názorom prokurátora, že mu nemožno priznať túto poľahčujúcu okolnosť, lebo nepovedal hliadke, že manželku zavraždil a následne využil právo k veci nevypovedať. Poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. m) Trestného zákona nehovorí nič o tom, že musí doznať vinu a vo veci vypovedať, ale uvádza, že páchatel sám oznámil trestný čin, čo urobil bez toho, aby v tom čase vedel, že ide o poľahčujúcu okolnosť. Zo znaleckých posudkov vyplýva, že ku skutku je kritický, uvedomuje si následky svojho konania. Znalec Kešický nachádza u neho významne zvýšenú úzkosť, strach, nervozitu, ustarostenosť, nadmerné obavy, smútok a depresiu, ktoré sú súčasťou reakcie na stres spojený so skutkom. Nie je mu ľahostajné, čo spravil, cíti vinu, ktorú na hlavnom pojednávaní doznať a nesnaží sa zbaviť zodpovednosti. Len prosí odvolací súd, aby bol spravodlivý, uložil mu primeraný trest a zohľadnil znalecké posudky, jeho osobné a rodinné pomery. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora ohľadom neuloženia ochranného dohľadu, tento navrhuje zamietnuť, s poukazom na dôvody, ktoré uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Ochranný dohľad ani liečenie nenavrhl znalci, ktorí sú v obore odborníci a ani v znaleckých posudkoch sa nevyjadrili, že je pre spoločnosť nebezpečný. Preto nie je jasné, na základe čoho prokurátor žiada ochranný dohľad, ak jeho význam nevidia znalci. Jednoznačne znalci vo svojich záveroch konštatovali, že prognóza jeho ďalšieho vývoja je vysoko pozitívna, že jeho schopnosť ovládať brzdiace mechanizmy, pokiaľ ide o násilné konanie je za bežných okolností vysoká a že spúšťačom k búrlivej agresii v stave stupňujúceho sa afektu, ako spôsobu uvoľnenia subjektívneho neznesiteľného napätia, bola vysoká miera sociálnej závislosti spojená s generovaním negatívnych emócií v nadväznosti na pocity ohrozenia rozpadom vzťahu, ktoré boli zadržované a prispeli k nárastu intrapsychického napätia. Možnosť jeho resocializácie je vysoko pozitívna a jeho pobyt na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný. Taktiež znalci uvádzajú, že má rozvinuté vyššie city a vytvorený hodnotový systém. Vôľové vlastnosti má podľa znalca kvalitné, pričom konštatuje vysokú cieľavedomosť. Nie je teda zrejmé, z čoho prokurátor vychádzal, keď uviedol, že má pochybnosti, že po skončení výkonu trestu bude schopný viesť riadny život. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/58/2016. Ako vyplýva z jeho odpisu registra trestov, odpisu z ústrednej evidencie priestupkov, zo znaleckých posudkov, doposiaľ žil bezúhonným životom a skutok spáchal v afekte, čím prišlo k ojedinelému vybočeniu z rámca zákonného, etického a slušného správania sa. Uvedomuje si brutalitu útoku, aj že zobral život mojej manželke, čím naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu, avšak súd skutočnosť, že sa trestnej činnosti dopustil na blízkej osobe vyhodnotil ako priťažujúcu skutočnosť, čo nie je zo zákona možné. Trest uložený páchatelovi trestného činu má byť

sankcia smerovaná výlučne voči páchatelovi trestného činu a teda má postihovať výlučne páchatel'a a to tak, aby sa zabezpečil čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Samotným uložením trestu sa nepriamo postihne i jeho rodina a jemu blízke osoby, ktoré sú závislé na jeho príjmoch a starostlivosti. Má dve maloleté deti a rodičov, ktorí majú svoj vek a zdravotné problémy, obaja sú osoby ŤZP. Rodičom pomáhal a staral sa o nich. Taktiež pomáhal jeho krstnej, ktorá má tiež vážne zdravotné problémy. Nevie, či ho deti budú chcieť niekedy vidieť a stretávať sa s ním, či mu budú vedieť odpustiť jeho konanie, ale on má o deti záujem a chce vedieť, ako sa im darí v škole, aké krúžky navštevujú a či sú zdravé. Matku im nahradiť nemôže, aj keď by si to nesmierne želal, ale vie deti zabezpečiť finančne, vzhľadom na jeho vzdelanie, pracovné skúsenosti krízového manažéra v IT sektore a jeho jazykové znalosti nemčiny a angličtiny. Má za to, že trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov nepodmienečne nezodpovedá jeho pomerom vzhľadom aj na mimoriadne negatívny vplyv na jeho rodinu. Takýto trest je neprimerane prísny a na zabezpečenie spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania tak, ako to navrhuje znalec Kešický, ktorý upozorňuje súd na negatívny vplyv účinku trestu v zmysle inštitucionalizmu a nežiadúcej integrácie do kriminálneho prostredia vo výkone trestu. V prípade, ak by mu odvolací súd mimoriadne znížil trest, za čo by bol nesmierne vďačný, dokáže sa hneď zaradiť do spoločnosti, nájsť si vhodné zamestnanie, aby mohol deťom finančne pomáhať a postarať sa o nich. V súvislosti s § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona poukázal a odcitoval časť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2019, sp. zn. 3To/2/2019 a na S 44/2017. Prokurátor sa vo svojom odvolaní neopiera o vykonané dokazovanie, ale len o jeho subjektívne názory, čo sa týka motívu a poľahčujúcich okolností, hoci boli vykonané 2 znalecké posudky, o tieto svoje závery neopiera. Preto prosí odvolací súd, aby sa oboznámil s vykonaným dokazovaním, najmä so znaleckými posudkami a odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné a v plnom rozsahu vyhovel jeho odvolaniu.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril aj prostredníctvom obhajcu a to tak, že nemožno súhlasiť s argumentáciou prokurátora, že sa konania, ktoré je predmetom stíhania, nedopusti v afekte, keď takúto skutočnosť konštatuje znalec na strane 27 znaleckého posudku z odvetvia psychológia. Aj spôsob a následok prameniáci z informácie, s ktorou obžalovaný žil, spracovával ju, je popísaný v uvedenom znaleckom posudku. Nie je možné opomínať zistenia a fakty znalcov a selektívne z nich vyvodzovať závery, ktoré nekorešponujú s obsahom znaleckého posudku. Prokurátor obžalovaného stavia do svetla nenapraviteľnosti a neschopnosti ďalšieho života. Toto je v príkrom rozpore s konštatovaním znalcov. V neposlednom rade argumentácia prokurátora o tom, ako mal riešiť situáciu v partnerskom živote, vyznieva nad rámec trestného konania. Úlohou súdu je spravodlivo potrestať páchatel'a za to, čoho sa dopustil a nie čoho sa nedopustil, resp., nevykonal. Obžalovaný si teraz plne uvedomuje dosah konania a následok, ktorý spôsobil. Svoje konanie nebagatelizuje a úprimne ho ľutuje. K ďalšej argumentácii prokurátora odcitoval § 76 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný nespĺňa ani jednu z kritérií na uloženie ochranného dohľadu podľa označeného ustanovenia zákona. V tomto je potrebné uviesť, že na to poukazujú aj znalci z odboru psychiatria v bode 10, 11 a 12 znaleckého posudku č. 19/2025 a 42/2025. Nesúhlasí ani s argumentáciou prokurátora k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. Zo znenia toho ustanovenia nevyplýva, kedy má páchatel' nahradiť škodu. Je zrejme, že by sa tak malo stať do rozhodnutia súdu o prípadne uplatnenom nároku poškodeného. Prokurátor vo svojej argumentácii uvádza, že obžalovaný vedel o okruhu poškodených. Kto je poškodený v trestnom konaní je uvedené v § 46 a nasl. Trestného poriadku. V prípravnom konaní bola dňa 25. februára 2025 a dňa 02. apríla 2025 vypočutá v procesnom postavení L.. T. N., ktorá ani v jednom zo svojich výsluchov neuviedla konkrétnu výšku škody. Dňa 12. augusta 2025 sa uskutočnilo oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania, kde bolo zo strany zástupcu poškodeného do spisu založené plnomocenstvo na zastupovanie poškodených maloletého U. W. a C. W.. Splnomocnenie na zastupovanie podpísal I.. I. N.. Takáto osoba nebola v trestnom konaní vôbec vypočutá a už vôbec nie k uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. K argumentácii prokurátora, že obžalovaný už v rámci prípravného konania neuhradil škodu, uvádza, že dňa 07. augusta 2025 uhradil poškodenej Mgr. T. N. sumu vo výške 2.000,-eur, ako čiastočnú náhradu škody, k čomu doložil fotokópiu potvrdenia o zrealizovanej platbe. Uhradená čiastka bola samozrejme symbolická v porovnaní s uplatneným nárokom, avšak obžalovaný nemal v tom čase predstavu o výške uplatneného nároku zo strany poškodenej. Tento doklad o úhrade bol založený do spisu v rámci oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania. Obžalovaný a ani obhajoba v čase úhrady ešte nemali vedomosti, že v rámci trestného konania budú v procesnom postavení vystupovať aj deti. Z povahy skutku sú to samozrejme obeť, avšak podľa jeho názoru tak mali vystupovať od začiatku trestného konania a je toho názoru, že im mal byť v trestnom konaní ustanovený zástupca, aby bol ich "vstup" do trestného konania legálny. Obžalovaný skutok úprimne ľutuje. Napriek väzobnému stíhaniu vynaložil veľké úsilie, aby sa pokúsil odstrániť stav, ktorý zapríčinil. Bagatelizovanie náhrady škody

a považovať ju za nedobrovoľné a z vypočítavosti nie je na mieste, najmä vo vzťahu k pozostalým. Namietané priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. m) Trestného zákona nemá oporu v zákone. Toto ustanovenie neuvádza, akým spôsobom a akou formou má páchatel' trestný čin oznámiť. Obžalovaný svoj čin oznámil na linke 158. Je všeobecne známe, že sa jedná o linku polície. Forma oznámenia, akú zvolil obžalovaný, je primeraná rozpoloženiu, v akom sa nachádzal. Možno pripustiť, že toto oznámenie mohol realizovať aj kultivovanejšie a do väčších detailov, avšak zo zvukového záznamu je zrejmé, že bol v silnom rozrušení - afekte. Na podklade uvedeného požiadal, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach prokurátora a obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný Q., jeho obhajca, prokurátor krajskej prokuratúry a splnomocnenec poškodených JUDr. Q. R.. Podľa § 294 ods. 2 Trestného poriadku sa verejné zasadnutie vykonalo v neprítomnosti splnomocnenca poškodených L.. T. N., nakoľko na to boli splnené zákonné podmienky.

Na verejnom zasadnutí bolo podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 295 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku čítaním oboznámené čestné vyhlásenie z 15. júla 2025, vyhlásenie o odmietnutí dedičstva z 15. júla 2025, uznesenie Mestského súdu Bratislava IV z 20. augusta 2025, sp. zn. 44D/146/2025, potvrdenie o ukončení zmluvného vzťahu z U., potvrdenie o uzavretí poisťnej zmluvy, potvrdenie ÚPSVaR z 08. augusta 2025, 3x potvrdenie o zrealizovaných platbách obžalovaného, pracovný posudok zamestnávateľa na obžalovaného a potvrdenie o zamestnaní obžalovaného.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že v danej veci sa v plnej miere pridrižiava podaného odvolania a jeho odôvodnenia a navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v súlade s týmto návrhom.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa taktiež v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania a dôvodov v ňom uvedených, ako aj písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a na ich základe navrhuje, aby bolo odvolaniu obžalovaného vyhovené a aby odvolanie prokurátora bolo zamietnuté.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí v rámci konečného návrhu vyjadril tak, že sa pripája k ústnemu prednesu svojho obhajcu. Bol by rád, aby bolo jeho odvolaniu vyhovené a pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, toto navrhuje zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolaní prokurátora a obžalovaného (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obaja odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že odvolania obžalovaného i prokurátora sú čiastočne dôvodné.

V nadväznosti na vyššie uvedené a na podané odvolania zo strany prokurátora a obžalovaného voči výroku o treste a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný Q. na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, t. j. vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne súd prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom súd rozhodol uznesením, že podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokmi o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného za vinného podľa podanej obžaloby a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu meniť priznaný skutkový stav ani právnu kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

S poukazom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nepochybil mestský súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a takto uznal obžalovaného za vinného.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Trestného poriadku, odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste, pričom v rámci revízieho princípu zistil, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a že obžalovanému bol uložený neprimerane prísny trest odňatia slobody, čo zakladalo apelačný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku.

Pri rozhodovaní o uložení trestu obžalovanému sa aj krajský súd musel dôsledne riadiť individualizáciou ukladaného trestu, kedy je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s § 33a Trestného zákona a § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplynúť.

Odvolací súd v súlade so stavom veci posudzoval u obžalovaného poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Východisko pre ukladanie trestu odňatia slobody predstavovala trestná sadzba pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona a to v rozpätí od dvadsať rokov do dvadsaťpäť rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Nepochybil mestský súd, keď u obžalovaného vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutovali. Zohľadnenie týchto poľahčujúcich okolností nebolo sporné ani medzi prokurátorom a obžalovaným.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. a) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení, súd prvého stupňa bol toho názoru, že táto poľahčujúca okolnosť v prejednávacom prípade nie je daná, pričom obžalovaný sa domáha jej priznania. Krajský súd konštatuje, že silným citovým rozrušením je spravidla taký stav páchatelovho duševného rozpoloženia, ktorý nepriaznivo ovplyvňuje rozumovú, alebo vôľovú zložku konania páchatela a znižuje mieru jeho zavinenia v takom rozsahu, že to má vplyv na zníženie závažnosti spáchaného trestného činu. Tým sa silné citové rozrušenie podobá stavu zmenšenej pričítanosti, ale nedosahuje jeho intenzitu, inak by sa uplatnil osobitný prístup, napr. podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Podstatou silného citového rozrušenia môže byť krátkodobá duševná porucha, ale tiež iný stav

vyvolaný ochorením, silnou telesnou, alebo duševnou vyčerpanosťou, prežitím traumatickej udalosti, útokom na samotného páchatela, môže ísť o jeho afekt a pod. Je potrebné, aby išlo o silnú (nie obyčajnú) intenzitu citového rozrušenia, pričom silné citové rozrušenie, ktoré nastane po spáchaní trestného činu, je pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti irelevantné. Zákonodarca zároveň nevyžaduje pre naplnenie tejto poľahčujúcej okolnosti, či k silnému citovému rozrušeniu došlo v dôsledku negatívnej alebo pozitívnej emócie - uvedené je však potrebné zohľadňovať v rámci ospravedlniteľnosti silného citového rozrušenia. Ospravedlniteľnosť je potrebné skúmať z objektívneho hľadiska, t. j. či silné citové rozrušenie páchatela v čase páchania trestného činu je pochopiteľné z pohľadu tretích osôb. V posudzovanom prípade skutku predchádzala situácia, keď obžalovaný poškodenú vyzdvihol v meste vo večerných hodinách, doma zaspali, v noci sa zobudili, boli na toailete a absolvovali krátku konverzáciu o ich partnerskom spolužití, vrátane zmienky o rozvoze, na čo poškodená reagovala odmietavo a s tým, že obžalovaný inú rodinu už nebude mať, po čom nasledovalo spáchanie skutku obžalovaným. Zo znaleckého psychologického vyšetrenia vyplynulo, že obžalovaný nie je nositeľom závažných jadrových agresívnych a antisociálnych čŕt. V zmysle jadrovej čŕty určujúcej riziko vzniku agresie ako správania je táto nízka a je prevažne reaktívneho, defenzívneho charakteru, znamená to, že agresia ako správanie vzniká v dôsledku straty kontroly pri náraste napätia nad limit kapacity pre zvládanie záťaže smerom k objektu, ktorý vníma ako zdroj frustrácie, resp. objekt útočiaci na jeho zraniteľný sebaobraz. Agresia nie je preferovaným spôsobom likvidácie zdroja odporu brániaceho dosiahnuť uspokojenie potrieb. Pokiaľ sa takéto agresívne reakcie napriek tomu vyskytnú, môžu sa považovať za prchké a prudké. Uvedené nereflektuje chladnokrvnú vykalkulovanú krutosť, viac je pravdepodobné „vyčíňanie v hneve“, ako zlyhanie v kontrole správania pri potrebe uvoľniť intrapsychické napätie. Agresia je v tomto prípade spôsobom uvoľnenia neznesiteľného napätia a radí skutok k tým, ktoré sú považované za „konanie v afekte“. Uvedené je významnou súčasťou motivačného predpolia, ktorá poukazuje na konanie obžalovaného, ktoré sa mu kladie za vinu, ako zlyhanie v kontrole správania, ktoré bolo stimulované nadlimitným emočným napätím. Obdobne zo znaleckého psychiatrického posudku vyplynulo, že v inkriminovaný deň, kedy sa skutok odohral, sa zrejme stupňovalo napätie medzi obžalovaným a poškodenou. Obžalovaný síce v čase spáchania skutku vedel rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a vedel svoje konanie ovládať, zároveň však bol prítomný silný afektívny náboj v danom konflikte a tento spôsobil, že správanie obžalovaného bolo skôr dezorganizované (bez prvkov patologickej dezorientácie a dezintegrácie) počas činu, aj po čine, o čom svedčí aj to, že zo strany obžalovaného nebol záujem o maskovanie a krycie aktivity činu. Obžalovaný aj napriek prežívanému afektu zlosti (hnevu) dokázal popísať priebeh skutku a udalostí, ktoré sa odohrali bezprostredne po skutku. Znamky vystupňovaného a patického afektu znalci nediagnostikovali. V konaní obžalovaného nie sú známky, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako plánovaný úmyselný čin. Na základe uvedeného krajský súd vyvodil, že v danom prípade išlo o istú formu afektu, ktorá ale nedosahovala úroveň afektu v rovine zmenšenej pričítanosti. Totiž medzi obžalovaným a poškodenou išlo o dlhodobu krízový vzťah (obžalovaný asi pol roka pred skutkom u poškodenej zistil opakovanú, resp. viacnásobnú neveru, pričom rok predtým poškodená presvedčila obžalovaného, aby podstúpil vazektómiu, hoci on si želal veľkú rodinu a veľa detí, tesne pred zákrokom poškodená oznámila obžalovanému, že je tehotná, ale zároveň mu povedala, že dieťa nechce a mieni podstúpiť interrupciu, ktorú jej obžalovaný nakoniec s nevôľou vybavil, až sa obžalovaný nakoniec dozvedel o jej nevere, dokonca obžalovaný zistil, že aj ostatné tehotenstvo poškodenej bolo s iným mužom, nie s obžalovaným, po čom sa rozhodol, že sa chce s poškodenou rozviesť, avšak poškodená s rozvodom nesúhlasila s tým, že jej to takto vyhovuje), ktorý vyvrcholil v deň skutku, kedy poškodená v rámci rozhovoru s obžalovaným ohľadom toho, že obžalovaný sa chce rozviesť a že to nezvláda, tomuto prízvukovala, že on ďalšiu rodinu už mať nebude, čím evidentne narážala na fakt, že obžalovaný už mal na jej popud absolvovaný lekársky (urologický) zákrok, týkajúci sa mužskej sterilizácie (nešlo teda o bežný partnerský dialóg ohľadom ich spolužitia, ako naznačoval mestský súd), po čom nasledovala reakcia obžalovaného popísaná v skutkovej vete napadnutého rozsudku, podrobne rozobraná v znaleckých posudkoch z psychologického a psychiatrického pohľadu tak, ako je to vyššie zhrnuté. Došlo teda k spáchaniu trestného činu v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení, čo zakladá dôvod na zohľadnenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. a) Trestného zákona.

Čo sa týka poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. e) Trestného zákona, spočívajúcej v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin pod tlakom odkázanosti alebo podriadenosti, ktorej sa domáhal obžalovaný, nadriadený súd sa stotožňuje s odôvodnením nepriznania tejto poľahčujúcej okolnosti v napadnutom rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje, predovšetkým pokiaľ ide o definíciu odkázanosti, odkázanej osoby, podriadenosti, podriadenej osoby a vysvetlenia, prečo vzhľadom na

okolnosti tohto prípadu o danú poľahčujúcu okolnosť nejde. Krajský súd dodáva, že na priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti sa vyžaduje, aby tlak vyplývajúci zo stavu odkázanosti alebo podriadenosti negatívne ovplyvnil páchatelovo slobodné rozhodovanie, a tým znížil mieru jeho zavinenia. Odkázanosť môže vyplývať najmä z rodinných vzťahov, citových vzťahov, zo vzťahu žiaka k učiteľovi, chorej osoby k opatrovateľovi a pod. Podriadenosť vyplýva najmä z pracovných a služobných pomerov, funkčných pomerov a pod. Nemusi ísť o inštitucionalizované alebo formálne vzťahy. Môže ísť napríklad o závislosť členov "partie" na ich vodcovi, pričom táto osoba dokonca nemusí mať na spáchaní trestného činu žiadnu účasť. Mal by však byť daný určitý stupeň závažnosti takéhoto vzťahu, aby sa mohla reálne prejavíť vôľa dominantnej, vodcovskej osoby na páchatela. Stačí, ak páchatel koná pod vplyvom závislosti alebo podriadenosti k takej osobe v jej záujme. Hoci v posudzovanom prípade obžalovaný vyberal zo znaleckých posudkov pojmy pripomínajúce termíny z dikcie citovaného zákonného ustanovenia, nejde o ten typ odkázanosti a podriadenosti, ako to má zákon v tomto prípade na mysli. V žiadnom ohľade nemožno konštatovať, že obžalovaný konal pod vplyvom závislosti alebo podriadenosti k poškodenej v jej záujme.

Na strane druhej odvolací súd, na rozdiel od prvostupňového súdu, zistil, že v posudzovanej trestnej veci je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, spočívajúca v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Obžalovaný teda správne poukazoval na existenciu vplyvu tiesnivých rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Pokiaľ mestský súd uvádzal korektné príklady, kedy môže byť táto poľahčujúca okolnosť daná, opomenul, že tam patrí aj rozvrat rodinného alebo manželského života (ak ho nespôsobil obžalovaný napríklad vlastným škodlivým spôsobom života). To, že došlo k rozvratu manželského života obžalovaného, ktorý on nezavinil, má svoj základ v okolnostiach uvedených v priznanej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. a) Trestného zákona. Doplniť možno zo znaleckého psychologického posudku zistenie, že pri uskutočnení analýzy konania pred fázou, ktorá sa bezprostredne viaže k vznesenému obvineniu, je prvá fáza daná konfliktmi obžalovaného s poškodenou, ktoré sú pokračovaním dlhodobého významne konfliktného vzťahu, aj keď sa tak pozorovateľom nejavil, s vyvrcholením v čase pred skutkom. Obžalovaný sa pritom na poškodenú viazal, pripútal sa k nej, resp. sa o to pokúšal, lipol na nej, jej odďaľovanie vnímal ako ohrozenie, bol z nej rozčarovaný, napriek tomu pri nej vytrval, uvedené je zmysluplné v kontexte poznatkov o priebehu vzťahu a indíciách na správanie poškodenej v kontexte podozrenia na jej neveru, obžalovaný sa od nej nedokázal odpútať a tak mal vzťah „nekonečnú podobu“, sýtenú konfliktmi, až nadobudol kalamitný charakter. Znalci psychiatri vo svojom znaleckom posudku konštatovali, že primárnym motívom konania obžalovaného bol dlhodobý krízový vzťah, v inkriminovaný deň sa zrejme napätie stupňovalo a z pozície obžalovaného sa jednalo skôr o dlhodobé nahromadenie hnevu, pocitu príkoria, menejcennosti a odporu voči poškodenej, čo nakoniec viedlo k homocídnemu konaniu z jeho strany. Dôkazom toho, že išlo o dlhodobý krízový vzťah je aj fakt, že obeť mala významný podiel na vzniku kriminogénnej situácie v zmysle jednak vyvolania, ale aj eskalovania problémov vo vzťahu so skotomizáciou nevery a jej popieraní. Obžalovaný trpel obavami z odchodu manželky, aj keď sa vzťah pre neho stával zraňujúcim, nedokázal sa z neho vymaniť. Vzhľadom na to, že sa dozvedel o nevere manželky, ktorú ona odmietala vysvetliť, či pripustiť a mala skôr podľa neho tendenciu ju negovať, pociťoval stále silnejšie nedôveru voči nej a umocňoval sa u neho strach z rozpadu rodiny. V manželstve absentovalo „vzrušenie a nepredvídateľnosť“, ktorá zrejme poškodenú udržiavala v pocite „naplnenia života“, ktorý podľa svedkov aj vyhľadávala. Obžalovaný opakovaním vyjadril obavy, že by rozpadom vzťahu prišiel o deti a rodinu. Uviedol príklad manželkinej tvrdošijnosti, zahľadenosti do seba, panovačnosti a tendenciu kritizovať druhých, rovnako ako jej tendenciu k manipulatívnejmu správaniu sa. Pokiaľ z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by rozvrat manželského života zapríčinil obžalovaný, nebol dôvod túto poľahčujúcu okolnosť nepriznať.

V súvislosti s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, spočívajúcou v tom, že obžalovaný sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu sa krajský súd stotožnil s jej zohľadnením tak, ako to učinil súd prvého stupňa a naopak, neakceptoval námietky prokurátora, že k náhrade škody nedošlo zo strany obžalovaného dobrovoľne, ale až pod tlakom jeho trestného stíhania v čase po podaní obžaloby, v snahe znížiť výšku predpokladaného trestu, pričom mu nič nebránilo už v úvode prípravného konania túto škodu uhradiť aspoň čiastočne. Pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti v rámci dobrovoľného nahradenia spôsobenej škody sa vyžaduje úplná náhrada, ktorá musí byť dobrovoľná a uskutočnená ešte pred odsúdením. Za dobrovoľnú náhradu nemožno považovať náhradu vymáhanú exekúciou, alebo vyriešenú zaistením veci v trestnom konaní a následným vydaním poškodenému. Obžalovaný

presvedčivo vysvetlil a preukázal všetky okolnosti potrebné pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti, vrátane toho, že uhradil obom deťom náhradu škody - nemajetkovej ujmy v celej výške, ako požadovali, a rovnako poškodenej uhradil požadovanú škodu. Žiadny špekulatívny charakter jeho konania nemožno vyvodit' ani z ďalšieho súvisiaceho postoja obžalovaného, kedy v dedičskom konaní po manželke odmietol dedičstvo a poskytol čestné prehlásenie, že hneď, ako bude novostavba rodinného domu, v ktorom došlo k spáchaniu skutku, skolaudovaná, svoju polovicu v nehnuteľnosti prevedie na deti, okrem toho vyplatil hypotekárny úver, predal iný skorší byt, splatil podľžnosti a pôžičky, aby dedičstvo pre deti bolo bez dlhov a prostredníctvom svojich rodičov obe deti poistil - majú cestovné poistenie, poistenie pre prípad invalidity a kritických chorôb detí, pričom pravidelne platí aj výživné na deti a nemá žiadne nedoplatky na výživnom.

Pokiaľ sa obžalovaný domáhal zotrvania na zohľadnení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. m) Trestného zákona, spočívajúcej v tom, že sám oznámil trestný čin príslušným orgánom, odvolací súd sa, hoci je to spôsobilé ďalšej právnej úvahy, nakoniec priklonil k názoru prezentovanému prokurátorom, že táto poľahčujúca okolnosť nebola naplnená. V zmysle teórie totiž priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá vlastnú, t. j. osobnú aktivitu páchatel'a, ktorý príslušným orgánom, najmä polícii, urobí oznámenie nielen o tom, že bol spáchaný trestný čin (uvedie jeho skutkové okolnosti), ale zároveň aj o tom, že jeho páchatel'om je práve on sám (prípadne s ďalšími osobami). V posudzovanom prípade obžalovaný síce oznámil na tiesňovej linke číslo 158 smrť svojej manželky, avšak skutočne neoznámil to, že by ju bol zavraždil, čo neoznámil ani členom zakročujúcej hliadky Policajného zboru na mieste činu, ani vyšetrovateľovi Policajného zboru pri svojom zadržaní a ani následne pri svojom prvotnom výsluchu v procesnom postavení obvineného, kedy využil právo k veci nevypovedať, čo nemožno považovať za oznámenie trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní orgánom činným v trestnom konaní.

Napokon, za nedôvodnú považuje nadriadený súd odvoláciu námietku obžalovaného, aby mu bola zohľadnená aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, spočívajúca v tom, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a aj takúto poľahčujúcu okolnosť, musí k samotnému priznaniu sa a oľutovaniu činu pristúpiť aj uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvorit' si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu a pod.) a iné. K takému konaniu kvalitatívneho a kvantitatívneho charakteru u obžalovaného nedošlo, čo správne konštatoval aj súd prvého stupňa. Samotné stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 44/2017, ktoré vo svojom odvolaní spomína aj obžalovaný, vyslovene určuje, že samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, hoci obžalovaný tvrdí opak.

Mestský súd tiež nesprávne prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. g) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin na mieste požívajúcim podľa všeobecne záväzného právneho predpisu osobitnú ochranu, najmä v dome alebo byte iného. Východiskové predpoklady, týkajúce sa charakteristiky obydľia ako takého a jeho ústavnej ochrany, sú správne, avšak tieto premisy aplikoval do nesprávneho záveru a to preto, že obžalovaný skutok nespáchal v dome iného (cudzieho), ale vo vlastnom dome, ktorý vlastnil spolu s poškodenou a ktorý ako neskolaudovaný dom patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa iného rozhodnutia krajského súdu, na ktoré poukázal prvostupňový súd, došlo k spáchaniu trestného činu minimálne v dvoch bytoch, preto je predpoklad, že aspoň v jednom prípade išlo o „byt iného“.

Pri úvahách o výmere trestu odňatia slobody krajský súd po dôkladnom zvážení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí v súvislosti s výrokom o treste dospel k záveru, že v posudzovanom prípade obžalovaného boli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu nielen podľa prvej vety § 39 ods. 5 Trestného zákona, ale aj podľa druhej vety tohto ustanovenia s poukazom na § 39 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd totiž, na rozdiel od mestského súdu, na skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, prihliadol takým spôsobom, že v dôsledku toho bolo možné pristúpiť k rozhodnutiu premietnutému do výroku o treste za použitia § 39

ods. 5 prvá veta Trestného zákona. Nadriadený súd nespochybňuje tvrdenie prvostupňového súdu, že postup súdu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona nie je obligatórny a že nemožno rezignovať na zákonné kritériá určovania druhu trestu a jeho výmery, avšak v danom prípade všetky okolnosti prípadu, posúdené komplexne, umožňovali na vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní reagovať aj úvahami o ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu a to práve po zohľadnení zákonných kritérií určovania druhu trestu a jeho výmery. Navyše, existencia viacerých významných poľahčujúcich okolností, pri neexistencii žiadnej priťažujúcej okolnosti, dovoľujú v prejednávanej veci aplikovať mimoriadne zmierňovacie ustanovenie aj podľa § 39 ods. 5 druhá veta Trestného poriadku s poukazom na § 39 ods. 1 Trestného zákona. Podľa judikátu R 21/1970 nemožno vylúčiť, že viaceré okolnosti, ktoré inak samy osebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, v konkrétnom prípade v súhrne nadobudnú taký význam, že ich bude možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona. V tomto prípade ide o poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a), písm. h), písm. j), písm. k) a písm. l) Trestného zákona, ktorých naplnenie na základe vyššie popísaných skutočností možno považovať za natoľko významné, že zakladajú dôvody pre záver o existencii výnimočných okolností prípadu.

Treba pripomenúť, že v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. Taktiež je pri tomto ustanovení potrebné prihliadať na pomery páchatel'a. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať napr. vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku, stav zníženej príčetnosti páchatel'a, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných a pod. Ako už bolo uvedené, za výnimočné okolnosti prípadu možno považovať aj viac významných poľahčujúcich okolností. Okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu § 39 Trestného zákona len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

V súvislosti s okolnosťami prípadu a pomermi páchatel'a je nutné opäť akcentovať rozvrat manželstva, spôsobený hlavne neverou poškodenej, čo obžalovaný chcel riešiť formou rozvodu, avšak poškodená rozvod neprípúšťala s tým, že takýto stav jej vyhovoval, čo vyústilo do stavu, keď obžalovanému bezprostredne pred skutkom uviedla, že on by už žiadnu rodinu nemal, narážajúc na situáciu po rozvode, a na lekársky zákrok, ktorý obžalovaný absolvoval, znemožňujúci mať ďalšie deti, pričom nemožno opomínať ani nedávnu manipuláciu obžalovaného zo strany poškodenej aj ohľadom vybavovania interrupcie, týkajúcej sa tehotenstva, ku ktorému došlo s iným mužom, než obžalovaným. Zohľadniť bolo treba aj konanie obžalovaného v afekte, ktorý nedosiahol hranicu krátkodobej duševnej poruchy zakladajúcej zmenšenú príčetnosť, až nepríčetnosť. Išlo o dlhodobu hromadený hnev, vychádzajúci zo správania poškodenej, frustrácie a pocitu príkoria, pretrvávaním ktorých napätie u obžalovaného narastá a trvalou konštrukciou presiahne schopnosť regulácie správania, s cieľom zbaviť sa neznesiteľného napätia. Z vykonaného dokazovania, vrátane zistení znalcov a výsluchov svedkov vyplynulo, že významný podiel na vzniku kriminogénnej situácie mala poškodená v zmysle jednak vyvolania, ale aj eskalovania problémov vo vzťahu so skotomizáciou nevery a jej popierania, ale aj jej celkový postoj k rodine, pred ktorou nezriedka uprednostňovala iné, aj mimopracovné aktivity, nevynímajúc nočné rozptýlenia v meste, či jej správanie, ktoré sa podľa konštatovania znalcov na základe zistení od obžalovaného a zo spisu vyznačovalo tvrdošijnosťou, zahľadenosťou do seba, panovačnosťou a tendenciou kritizovať iných, rovnako ako tendenciou k manipulatívne správaniu sa. Prehliadnuť nebolo možné ani život a správanie obžalovaného pred skutkom (ale aj po ňom, majúci na pamäti najmä zabezpečenie detí), kedy najmä z výsluchov svedkov, ale aj z psychiatrického znaleckého posudku vyplynulo, že obžalovaný sa v manželstve správal ohľaduplne k potrebám manželky aj detí, bol oddaný,

citovo veľmi lipol na manželke a uprednostňoval záujmy rodiny. V neprospech obžalovaného nemožno vyhodnotiť to, že situáciu neriešil s príslušnými odborníkmi, nakoľko je opodstatnené očakávať, že problémy si budú snažiť najskôr vydiskutovať a vyriešiť sami obžalovaný s poškodenou. Je značne náročné vcítiť sa do stavu, aký obžalovaný prežíval, hoci nemožno ospravedlniť čin, ktorého sa dopustil a ktorým spôsobil fatálny následok. Súčasne však nebolo možné ignorovať všetky zistené a preukázané skutočnosti, ktoré umožňujú na strane obžalovaného a okolností prípadu ustáliť ako také, ktoré z hľadiska účelu trestu a všetkých nadväzujúcich kritérií upravených v § 33a Trestného zákona a § 34 Trestného zákona umožňujú mimoriadne znížiť trest a to výrazne pod jeho dolnú hranicu, čo krajský súd vyjadril uložením trestu odňatia slobody vo výmere 13 rokov. Bez opomenutia nebolo možné ponechať ani záver znalca psychológa, že resocializačná prognóza je u obžalovaného vysoko pozitívna a možná aj pri kratšej trestnej sadzbe, nakoľko pri ukladaní trestu je potrebné zohľadniť i negatívny vplyv účinku trestu v zmysle inštitucionalizmu a nežiadúcej integrácie do kriminálneho prostredia vo výkone trestu.

Nadväzujúc na konštatované, krajský súd dopĺňa, že takto uložený trest je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného.

Čo sa týka prokurátorom navrhovaného uloženia ochranného dohľadu obžalovanému v prípade, ak mu bude uložený trest odňatia slobody vo výmere nižšej, než 20 rokov a 10 mesiacov, krajský súd odkazuje na časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, kde vysvetlil, že ochranný dohľad je fakultatívnou možnosťou súdu, ktorým sa má dovŕšiť náprava páchatel'a, a na rozdiel od staršej právnej úpravy účinnej do 05. augusta 2024 ukládanie ochranného dohľadu pri obzvlášť závažnom zločine už nie je obligatórne, pričom v zmysle § 33a ods. 3 Trestného zákona nesmie byť páchatel'ovi uložená taká sankcia, ktorá je neopodstatnená. Správne mestský súd tiež dodal, že pri ukladaní ochranného dohľadu sa súd v zmysle § 35 ods. 5 Trestného zákona neriadi zásadou úmernosti k spáchanému činu, ale potrebou ochrany spoločnosti. K záveru o možnom očakávaní, že obžalovaný po výkone uloženého trestu povedie riadny život, možno v danom prípade dospieť najmä s prihliadnutím na doterajší život obžalovaného, jeho postoj ku skutku, ale najmä s poukazom na závery znaleckého dokazovania ohľadom vysoko pozitívnej možnosti resocializácie, kedy znalec vo vzťahu k obžalovanému považuje za zásadné, že existujú zdroje pre zmenu dané vývinom v detstve, primeraný stav poznávacích funkcií, pracovnou adaptáciou, pričom nie je možné konštatovať typický disocálny vývoj od detstva, nedošlo k závažnej depravácii abúzm alkoholu a absencia vedomého zmysluplného motívu, napr. materiálne zisťného, alebo sa vedome zbaviť zdroja dyskomfortu s cieľom vylepšiť svoje postavenie v spore. Znalec uzavrel, že celková resocializačná bilancia vo vzťahu k posudzovanému prípadu je vysoko pozitívna a dokonca možná aj pri kratšej trestnej sadzbe. Vzhľadom na uvedené závery ochranný dohľad obžalovanému nie je ukladaný.

Vzhľadom na všetky zistenia vzťahujúce sa k osobe obžalovaného, vrátane ostatne vyjadreného znaleckého zistenia a tiež záveru o potrebe zohľadnenia negatívneho vplyvu účinku trestu v zmysle inštitucionalizmu a nežiadúcej integrácie do kriminálneho prostredia vo výkone trestu, má odvolací súd, na rozdiel od názoru prvostupňového súdu, za to, že na výkon trestu odňatia slobody z hľadiska jeho vonkajšej diferenciacie možno prvotrestaného obžalovaného za použitia § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradiť do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, kde bude jeho náprava lepšie zaručená.

Záverom treba dodať, že v prípade odvolacích argumentov obžalovaného, ktorými namietal vykonanie rozsiahleho dokazovania nielen do trestu, ale aj do skutku, ďalej vylúčenie jeho rodičov pred výsluchom obžalovaného a neuvedenie vo výroku napadnutého rozsudku poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré súd použil, ide o nedôvodné námietky. Dokazovanie sa totiž v dôsledku vyhlásenia viny zo strany obžalovaného a jeho prijatím súdom, vykonalo len v súvislosti s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení. Preto dôkazy, o ktorých sa obžalovaný domnieva, že sa týkali skutku, boli vykonané najmä z hľadiska účelu trestu a všetkých nadväzujúcich kritérií upravených v § 33a Trestného zákona a § 34 Trestného zákona. Pokiaľ ide o vylúčenie rodičov obžalovaného na čas jeho výsluchu, išlo zrejme

o eventualitu potenciálneho výsluchu rodičov obžalovaného, ktorých potreba vypočutia by vzhľadom na charakter trestnej činnosti a okolnosti prípadu mohla v ďalšom priebehu hlavného pojednávania prichádzať do úvahy. Tu si treba uvedomiť, že dokazovanie ohľadom výroku o treste je doménou súdu, ktorý tým pádom môže také výsluchy realizovať, aj keď to strany nenavrhl. Okrem toho obžalovaný nijakým spôsobom neozrejmil, akým spôsobom tým došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. V súvislosti s namietaným neuvedením poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vo výroku napadnutého rozsudku nadriadený súd dodáva, že po účinnosti novely Trestného zákona sa od 06. augusta 2024 zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, resp. ich pomer, vo výroku o treste neuvádzajú, nakoľko došlo k úprave zoznamov poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak, aby ich zoznam v Trestnom zákone nebol taxatívny ale demonštratívny, v súvislosti s čím súčasne došlo aj k odstráneniu povinnej úpravy hraníc trestných sadzieb v nadväznosti na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V odôvodnení rozsudku sa však poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami treba zaoberať, čo mestský súd aj splnil (i keď čiastočne nesprávne).

Na poklade týchto úvah odvolací súd rozhodol o odvolaniach prokurátora a obžalovaného spôsobom vyplývajúcim z výrokovvej časti tohto rozsudku.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.